

Příliš mnoho lidí se dnes „osvobodilo“ z pout domova, zbavilo se zodpovědnosti za prostředí, které člověka zrodilo a vychovalo. Neukotvení se pohybují světem fyzicky nebo ve svých myslích, bez pevných vazeb k jiným, unikají přirozeným povinnostem ke svému rodu a kultuře předků, spoutáni jen svojí nicotou. Souboru takových „odloučenců“ je potom lhostejné v jakém stavu po sobě zanechají zemi.

Pokud je trvalost lidské populace v zorném poli lidského snažení, není možné zanedbat prostředí přirozeného života zajišťující reprodukci. Trvalý lidský rod vyžaduje domov – prostředí k dobrému životu, kolektiv ke spolupráci, štěstí a reprodukci.

Návrat k domovu

Řešení pro Evropu

Vlastimil Podracký

Návrat k rodině, k občanské společnosti, k národu a ke státu

Odloučení od domova

V současné době se stále zabýváme příčinou krize, kterou si děláme především sami. Jednou

z hlavních příčin je opouštění domova, mnohdy ani ne fyzicky, ale ve své mysli a srdcích. Mnozí se domnívají, že všechno, co mají, je samozřejmé, je k dispozici, k mrhání a rozdávání. Ale toto vše vytvořili předkové. My to opouštíme, nepečujeme o kulturní odkaz, ani o potomstvo, které mnohdy úplně chybí, a prostě znehodnocujeme domov. Možná si předkové mysleli, že když vychovají své potomky k práci a honbě za úspěchem, budou směřovány k domovu automaticky výtobky této práce. Nikoliv, už je mnoho penězovodů, předmětovodů a lidských proudů nasměrovaných někam jinam.

Hlavním a podstatným společenským jevem je „**odloučení**“ (disjunction, odluka-effect) od přirozených principů života a od společnosti. Je to výsledek ztráty smysluplného cíle života, ztráty bytostné vize pokračování (vize budoucnosti), ztráty tázání se po smyslu bytí. Tuto vizi nemá člověk v sobě automaticky, musí ji obsahovat společenský řád.

Západní postmoderní společenský řád ji už od šedesátých let neobsahuje a výsledek nenechal na sebe dlouho čekat. Smysl existence národa se popírá a na otázku po smyslu života jednotlivce se odpovídá, že je tu jen pro sebe. Kolektivní a individuální existence se staví proti sobě na místo toho, aby jedna druhou naplňovala. Je to extrémní pozice „osvobození“ nebo lépe řečeno „odloučení“ od všeho, od čeho se odloučit dá. Samozřejmě, že od obživy a zaměstnání se odloučit nedá (i když se i o to snaží), ale zato je to možné od jiných věcí. To není osvobození od nadvlády jiných lidí, je to odloučení od závazků k lidskému rodu, k budoucnosti národa, k budoucnosti planety, k ostatním lidem. Tento fenomén je veden hédonismem, vyhýbáním se povinností, když už je technická civilizace taková, že je to možné.

Podstatným rysem je odloučení od přirozenosti. Člověk žije životem, který si vykonstruoval. Neosvobozuje se, aby posléze přijal jiné závazky, osvobodí se tak, aby už nic nepřijal. Je to uvědomělý únik do nicoty – escapismus, který vytváří únikovou společnost. To se projevuje především dobrovolným přijetím vize zániku vlastního rodu, národa, státu, obvykle kryté nějakou kosmopolitní ideologií, třeba multikulturalismem, a hledáním řešení čistě pro sebe. Escapismus je tak únikem do nicoty, v níž chybí bytostná vize. Lidé nevědí, proč tu jsou, nevědí, proč tu je společnost a proč by měla dále existovat. Cílem je jen jednotlivec.

Tradiční řád vytvořený vývojem obsahoval příznivá pravidla pro biologický rozvoj. Aniž by o tom lidé vůbec věděli, podřizovali se přirozeným pravidlům. Rozvratem tradičního řádu se lidé ocitají mimo dějiny. Člověk „žije v dějinách, které sice neskončily, ale už se v nich nemá dít ani on“. Ale člověk to tak chtěl, vystoupil z dějin a stal se „tekutým“.

Tekutost je jen vnější vztahová vlastnost člověka „odloučeného“, který svoji svobodu přehnal až do odloučení od společnosti a odloučení od ostatních lidí, které nic nespojuje. Vztahy jsou přerušeny, lidé po sobě jen kloužou, jsou „tekutí“. Tekutá společnost už netvoří žádnou formu, roztéká se mezi prsty a postupně odteče do kanálu.

Příklad

Mladí lidé nechtějí (nebo donekonečna odkládají) děti (odloučení od přirozených principů života) a pomocí drastických metod zabraňují plodnosti. Jejich život je tímto svobodnější (osvobození od závislosti) a hédonický, ale též odloučený od skutečných problémů, unikající zodpovědnosti. Obvykle též cestují po světě a nejsou závislí na domově (odloučení od domova, unikání závazkům v domově). Jejich pouto ke společnosti a budoucnosti lidského rodu se oslabuje, žijí v představách jen momentálně žijících jednotlivců, jejich duchovní život se zaměřuje na různé ideologie, které jsou právě onoho escapistického charakteru (únik mimo realitu a únik od zodpovědnosti). Ideologie se zabývají pouze jednotlivcem (lidská práva, bezbřehá tolerance, pacifismus, extrémní ekologie atd.), zachování lidského rodu jako by nebylo nutné, zájmy společnosti jsou považovány za nepřípustný nacionalismus. Taková společnost samozřejmě nemůže dlouho existovat. Pokud se neprobudí, obvykle ji smete jiná civilizace.

Samotná „odloučenecká past“ je vlastně zbavení člověka přesvědčení, že jej svazuje vztah k druhým lidem, že svobodný člověk nepotřebuje kolektiv (rodinný, obecní, národní, třídní) a tradiční řád. Ve složitém světě stojí potom člověk sám a je obětí podvodů a psychických manipulací reklam, nabídek, složitých situací, které nezvládá. Je to nepřátelské prostředí, do kterého byl vmanipulován ideologiemi úniku a odloučení.

Ve skutečnosti většina lidí byla zvyklá pracovat, ne spekulovat. Aby mohli klidně a spokojeně pracovat, chránily je kolektivy. Společnost člověku dnes nepomáhá, řeší jen konečné stavy – pomoc v úplné nouzi. Obvykle se ovšem oběť už nikdy nahoru nedostane a jeho děti si rozdělí jiní lidé (mnozí na to čekají). Chybí jistota kolektivu domova.

Další pastí efektu odloučení je „osvobození“ od domova

Je v lidské přirozenosti se starat o svoje prostředí, o potomstvo a jeho život. Kdo tak nečiní, žije už mimo přirozenost, je pomýlen ideologiemi, falešnými hodnotami, vášněmi, hédonismem a

„odloučením“ (nezájmem o druhé lidi); nežije „doma“. To znamená, že se o domov nestará, ale ani není schopen jej bránit proti ohrožení. To v současné době nabývá velkého významu.

Návrat k domovu

Nemysleme si, že řád našich předků byl špatný a zaostalý. V bývalých řádech se lidstvo dokázalo reprodukovat, přežít všechny katastrofy a výběrem nejschopnějších jedinců zlepšovat svoji vitalitu a schopnosti. Opak činí escapický řád, který k postupné devitalizaci a zániku nabízí materiální prospěch a nezodpovědnou svobodu.

Obnova rodiny přinese určitě ohlednutí za starými konzervativními pravidly vzniku rodin. Asi se nelze úplně vrátit, ale je nutné, aby mladí lidé uzavírali svazky v mladém věku a v tomto věku také plodili děti. Ženy by měly být podporovány tak, aby měly 2–4 děti ve vhodném věku a potom by jim měla společnost pomoci s kariérou a výchovou dětí (další vzdělávání při výchově dětí, jesle, školky, školy, zaměstnání na snížené úvazky).

Založení rodiny v mladém věku znamená větší stabilitu společnosti. Mladí, dosud nezkušení lidé, budou zaměstnáni rodinou. Výchova dětí se děje obvykle na základě instinktů a vysoké životní zkušenosti nevyžaduje. Zato mladí lidé zaměstnaní rodinou nemají sklony vyhledávat jiné hodnoty než tradiční. Právě v současné únikové společnosti, ve které lidé dlouho studují a nezakládají rodiny, mají sklon podlehnout zhoubnému působení náboženských sekt, ezoterických skupin, extrémistických hnutí a jinému intelektuálskému blouznění, které bez zkušeností přináší obvykle mnoho hloupostí zatěžujících společnost. Jejich svoboda bez zodpovědnosti za rodinu je podhoubím únikových nepřírodných nesmyslů.

Práva vytváří hlavní podmínky pro tvorbu domova

Konzervativní pohled na práva uznává dvojí zdroj práv: Jsou to práva vydržená nebo zděděná a práva nabytá, získaná výměnou za vykonanou povinnost.

Jakýkoliv zásah do vydržených práv je agrese, která je nepřijatelná. Domácí obyvatelstvo má právo na celou svoji kulturu a technickou civilizaci, kterou vytvořili předkové. Nemá povinnost

přijímat automaticky cizí migranty nebo pracovníky a dávat jim práva shodná s domácím obyvatelstvem.

Míra tolerance se tedy určuje požadavkem sounáležitosti, především věrnosti domovu, pro přistěhovalce mírou věrnosti novému domovu. Ty cizí prvky, které sounáležitost nenarušují, jsou přijatelné. Mohou být příslušníci jiných křesťanských církví než katolické nevěrní českému státu? Nemají důvod být nevěrní. Budou věrni muslimové? V konfliktu s jakýmkoliv muslimským prvkem věrnost opustí, protože muslimské politické náboženství jim nařizuje bojovat za prosazení práva šaría a vést džihád. Přesto je možno určité množství „nevěrných“ prvků akceptovat, příliš mnoho by ovšem mohlo být zatěžující.

Většina etnických konfliktů vznikla následkem expanze jednoho etnika do oblasti druhého. Tato expanze byla buď podporována mocí, nebo podpořena netečností původního obyvatelstva a jeho neschopností bránit svou kulturu.

Soukromý majetek je právo, které vytváří a garantuje společnost, a považujeme jej za nedotknutelný, protože jeho držba vznikla buď uplatněním zděděných práv, nebo jako právo výměnou za povinnosti (odměna za práci). Podobně i finanční prostředky považujeme za akumulovaný statek vzniklý minulou prací. Majetek by měl člověka osvobodovat a ne svazovat.

Majetek jako takový je nedotknutelný, nicméně pro používání majetku společnost stanovuje jistá omezení, zvláště v případě investičního majetku (podnikání). Podnikatel třeba musí dodržovat bezpečnostní a hygienické předpisy, platit minimální mzdy apod. Používání a užívání majetku musí být v souladu s řádem, přičemž se zdá být nejvíce produktivní co nejmenší omezování vůle vlastníků.

Další práva lze nabýt pouze výměnou za povinnosti. Nejjednodušším příkladem je právo na zaslouženou odměnu za práci. Na druhé straně povinnosti lze vyžadovat pouze za poskytnutá práva. Nelze tedy člověka vykořisťovat prací bez odměny. Protože tato rovnováha je zcela zásadní, musí být nastolena tam, kde není.

Hlavním lidským právem je svoboda volby (pohybu, volby zaměstnání apod.), kterou vždy omezovaly otrokářské, aristokratické a totalitní režimy. Svoboda angažovanosti znamená minimální práva lidí taková, aby se mohli spolčovat, otevřeně mluvit a používat sdělovací

prostředky, jednat v rámci zákonů a tím vytvářet občanskou společnost.

Unifikovaný svět univerzálních lidí je koncem civilizace a prostředím poslední generace směřující k nezájmu o pokračující existenci. Protože v takovém prostředí, kde se vytratí soutěž, snaha, rozrůzněnost a není čeho dosahovat, končí vůle k životu.

Proto nemůže být nic staromódního a překonaného, co je přirozené a člověku niterně vlastní. Nemůže být překonaná rodina, nemůže být překonané lidské přirozené společenství, protože bez něj život nepokračuje, a zdánlivě kulturní modernost bez přirozenosti je cestou k zániku. Veškerá modernost technická je do domova zařaditelná, internet může posilovat usazení na místě, automobil umožňovat bydlení v přírodě, jenom je zapotřebí tomu přizpůsobit konkrétní technické parametry a řád života.

Otevřený světový prostor neposkytuje člověku pravomoci něco ovlivňovat, pravomoci může mít jen v domově. Jen společnost, na jejíž tvorbě se člověk podílí, je správná. Proto není trvale možný jiný svět než svět domovů.

Tyto myšlenky jsou rozvinuty v knize Vlastimila Podrackého *Návrat k domovu - řešení pro Evropu*.

Knihu lze zakoupit na: [www. ceskatrikolora.cz](http://www.ceskatrikolora.cz)